

Měla sem synečka
jak potruvá hruška,
jož mně já vodvedla
ta nečích ceruška.

Měla sem synečka
jako karafiát,
jak mně bude těžko
na ně zapomínat.

Ach Bože, Rozbože,
ješče jedná Bože,
že se mně syneček
vedařit nemůže.

Vedaří se jedná,
he ten ledajaké;
skuvé mně já, Bože,
do stodně hliboké.

Do stodně hliboké,
pod kameň široké,
habech nemosela
vícekrát vidět já.

600.

Z Líšně.

Měla sem synečka, jož nemám nic, von za hi-
a to běl sy-ne-ček ze Ži - de - nic; mě smutná

nó chodil, mě-la sem synečka, jož nemám nic.
vo-pu-stil,

Měla sem synečka,
jož nemám nic,
a to běl syneček
ze Židenic;
von za hinó chodil,
mě smutná vopustil,
měla sem synečka,
jož nemám nic.

Šla bech si stěžovat,
než nemám kam,
že jož já šuhájka
dostat nemám;
pudo přes ty lesy,
bodo volat: »kde si,
ach, kde si, můj, ze všech
znejmilejší!«

601.

Z Líšně.

Ne-vi-děl sem mó Ná-nynko jak v nedě-lo večír,
dež sem se s ňó před na-še-ma na ko-peč-ko ló-čil.

Neviděl sem mó Nánynko jak v nedělo večír,
dež sem se s ňó před našéma na kopečko lóčil.

Lóčil sem se za měsíčka, ruko sem hí podal,
s Pánem Bohem, má Nánynko, falešnosť sem poznal.

Aj dobró noc, aj dobró noc, hale ne na věčnost,
habe se nám udobřila ta naše falešnosť.